

си стъклена повърхнина, вѣчна услада за очитѣ.

И заповѣда Тарасъ на слугитѣ да развържатъ единъ отъ юковетѣ, който бѣ на стърнѣ. Здравно бѣ той увързанъ съ воловски кожи и за-
смолени вѣжя. Въ него бѣхъ бѣклици и бурилки съ старо добро ви-
но, което дръжѣше Тарасъ въ зимницитѣ си. Зѣлъ бѣ го да се намѣ-
ри на нужно време въ нѣкое торжество, та кога доде време за нѣкоя
работа, която е достойна да се приказва и на унуци, то сѣки да ис-
пие отъ това завардено вино, та въ такава велика минута, велико чув-
ство да обхване човѣка. Като чухъ заповѣдѣ на полковника, слуги-
тѣ се спуснѣхъ, прѣрѣзахъ вѣжята съ ножове, свалихъ кожитѣ и
мѣкнѣхъ отъ колата бѣклици и бурилки .

„Зимайте сега сички, каже Булба, кой каквото има; чаша ли,
кутлица ли, съ която пои коня, рѣкавица ли, шапка ли, а ако ништо
нѣма, то подлагайте си и двѣтъ кривачи .“

И казацитѣ кой зимаше чаша, кой рѣкавица, кой кутлица, съ ко-
ято пои коня, а нѣкой подлагаше и двѣтъ кривачи. И слугитѣ Тара-
сови наливахъ на сичкитѣ изъ бѣклицитѣ и бурилкитѣ. Но Тарасъ
имъ не даваше да пиѣтъ, додѣ не заповѣда, та сичкитѣ отведнѣжъ да
испиѣтъ. Видѣше се, че иска нѣшто да каже. Тарасъ знаѣше, че
колкото и да е добро виното, но като се придружи съ нѣкое прилич-
но слово, то силата и на виното и на духа бива по-крѣпка .

„Служъ ви, панове - братя !“ така рече Булба: „пѣ че сте ме
избрале войвода, както и да е голѣма такава една честь, и не за про-
штаване съ нашитѣ другаре: нѣ, такова едно нѣшто си има времето;
сега не е такава време предъ насъ. Предъ насъ е работа велика, ко-
ято иска много потъ, много казашка доблестъ ! Та да испиемъ здрави-
ца, другаре, отведнѣжъ, да испиемъ най-напрѣдъ за светата право-
славна вѣра, да настане нѣкога такава време, та по сичкиятъ свѣтъ
да се разнесе и насждѣ да бѣде една света вѣра, и колко то има се-
га агаране, сичкитѣ да станѣтъ християне ! Таче отведнѣжъ да испи-
емъ и за нашата Свѣчъ, да вѣкува много години за погибель на сич-
кото агаранство, сѣка година да излизатъ отъ нея юнаци, единъ отъ
други по-харенъ, единъ отъ други по-хубавъ. Таче да испиемъ зае-
дно и за наша слава, да рекѣтъ унуци и синове на тия унуци, че
имало нѣкога такива, които не посрамахъ дружината си и не издадо-
хъ своитѣ. Е, за вѣра та, панове-братя !“